

HISTORKA

1. Drží se pod paží, domů se vedou,
domov je nádraží s čekárnou hnědou.
Hnědou jak funebrák, co smůlu nosí,
potmě a po špičkách vklouznou tam bosí.

R: Prostřený stůl, do rány sůl
a padání víček a hodin, co tikají...

2. Svědek se červená a matky blednou,
věrná či nevěrná, tak ještě jednou.
Naposled se Vás ptám, z lásky či bez ní,
někdy vše spálí mráz a hudba nezní.

R: Z kamarádů jen přátelé
a dohadům po třídě poslední zvonění.

3. Jeden se obhájí, odvahu sbírá,
ničím se netají, límeček svírá.
A schody po dvou, sotva je vnímá,
letí tou chodbou, rád zapomíná.

R: Na prostřený stůl, života půl
a padání víček a hodin, co tikají....

4. Zpráva je úřední, taky tak studená,
ulice polední, pustá a znuděná.
Už ji to nebaví, padat jak kamení,
lidé se nezdraví, smutní a znavení.

R: 1. řádky obou refrénů + padání.....

PROČ SI ŘÍKÁM

1. Proč si říkám, že jsem král s trnovou korunou,
obývám hrad a jsem v něm sám,
/ jen myšky na hraní a tucty bílejších paní /
v kazajce svěřací mám.

R: Mazlím se s tichem a je mi krásně,
po zdech si kreslím útržky snů.
K ránu mě napadaj' lyrický básně,
na dveřích cedulka Nevcházej, stůj.

2. Co asi dělá svěží vzduch, můj přítel jediný,
uzavírá kolem mne kruh
/ a vesele si létá a ubíhají léta /,
vlečou se vteřiny.

R: Dívám se vokýnkem, jak venku sněží
a všude kolem mne je něžný klid.
V tichu si vybavím vrcholky věží,
pod ně si postavím, co bych chtěl mít.

3. Chtěl bych mít gumu se slonem a papír k přiznání,
že všechno bylo nahonem,
/ slon po papíře skáče a mně se dobře pláče /,
když nový den vyzvání.

R: Ze stěny mizí útržky básní,
tužka se vypsala, rána jsou zlá.
Byli jsme veselí a byli jsme krásní,
už zase píšu, to, co se má.

4. = 1.

TVÁŘ

1. Tvář Ti zůstává a kolébá se nad vodou,
plá jak prapor ztracených iluzí, a ne náhodou
spí někde v oblacích, snad se pro ně někdy probudí.

2. Smích Ti zůstává, je jak dým nad vodou,
zní v podstavcích, a tak znám a ne náhodou,
bílá místa ze řádků, která Tvoje slova doplní.

R: V těch slovech je pták, který uletí, než mu zamávám, bude v zajetí
krajů, které znám jen z vyprávění, povídá se prý, že tam nic není.

3. Mám na cestě jen kamení a věčnost ke mně pískem promlouvá,
smích je tajné znamení, je vždy tam, kde mě není,
stojím někde opodál, čekám, co se zítra přihodí.

4. Tvář mi zůstává, jenom mění barvu s oblohou,
plá jak prapor ztracených iluzí, a ne náhodou
volám do Tvých oblaků hloupá slova plná rozpaků.

R:.....

ROZMLOUVÁNÍ

1. Z myslí Ti sešel jako sníh,
odešel s prázdnou náručí
a sem tam vločka ještě lítá,
/setři ji, až se rozmočí./2x
2. Na zed' se sypal v rytmu hrách
slov, která na jazyk Ti plynou,
v uších Ti zvoní refrén tuctový –
/nikdy nic není Tvojí vinou./2x

R: Mluvím k Tobě strašně dlouhou tmou,
v které každé slovo zabloudí
anebo padá na talíř.
Usmíváš se vynuceně dál,
v pádu i pták křídla rozhodí a já si sladím popáté.
Už se tím netrap, hod' to stranou, nechej to být,
říkal Ti sbohem, ne nashledanou, chtěl odejít...

3. Do Tvých očí tiše přišel stín,
odložil si kabát na řasách,
únava mu plete hebkou síť,
/do které po čase uléhá./2x
4. Říkáš, co hledal, co Ti chtěl dát,
odpovídáš za mě, jako bych tu nebyl,
ted' nemá cenu tady smutně stát,
/vždyť vločka vyschne, když se rozmočí./2x

R:

5. Smutnou jak stáří Tě do tramvaje vysadí,
schováš se mezi lidí, všichni někam jedou.
Dýchni si na vokýnko, ať líp uvidíš
ty smutný cesty, /co Tě za ním vedou./

H: Tomáš Poláček, T: František Stralczyński

JEMNÉ POLOHY

1. Je plaše k ránu, rádio podbízí,
v jemných polohách se mi klade k nohám,
dělá, že spí, zrcadlo prohlíží,
ano či ne, je to tu neútné.

2. Gramofon dohrál, deska se netočí,
asi ví svý, trhám si obočí,
přijde mě pohladit, ano či ne,
v tom světle z ulice je to tak tajemné.

R: Zestárla jsem o den, ani Ty si neomlád',
před posledním schodem za ruku's mě začal brát,
všechno nám to krásně klape, sedneme si na kanape
a na kočku a na myš začneme si spolu hrát.

3. Potichu dodýchám, v tichu se vytratím,
z Olympu dolů, jenom tři poschodí,
probírám básně, žádná se nehodí,
tak se měj krásně, adresu vyhodím.

4. Opilé město dospává včerejší flám,
to teda bylo gesto, věřím spíš náhodám,
jé, to to studí, někdo strh' jízdní řád,
bohatí, chudí, budou tu naporád.

R:.....

H + T: František Stralczynský

PRVNÍ DÁMA

1. Profesorka klavíru Tě romanticky vítá,
prstoklad okna do ulice má,
předtištěná slzička se mezi křížky zmítá úplně stejně jako já.

R: Mám to k Tobě namířený, co když to vezme spád,
vybavený literární předlohou,
dědičně trochu zatížený zkusím do ní dát
to, co ti starší nemohou, nemohou.

2. Teď když se zajímáš o složení prášků,
vyrábím si návyk na tabák,
jen občas přimaluju na zeď nářků nesmyslně klikyhák.

R: Úvahy jsou namydlený, jde v nich prádlo prát,
naškrobit ho tichou dohodou,
teď konečně zabydlený, dobrou noc si přát,
hned zrána čekat na novou, na novou.

3. Ty Tvoje nálady mě přes koleno lámou,
do sklenky chytám polední žár,
u klavíru dávno nejsi první dámou, tak, jak jsem si přál.

R: Už je to tak zařízený, svatí se musí smát,
vybírají milodary na novou,
křehkou píseň, co se bude na drát'áku hrát,
že to pohne zemí, oblohou, oblohou.....

H: Tomáš Poláček

T: František Stralczynský

SKOŘÁPKY

1. Někdo střelil do koní, to byla rána,
rukama se nelomí, zůstane to jenom mezi náma.
Zasedací pořádek, černý hráči skořápek, co je a co není fér,
tím se nikdo nechlubí, kanály a potrubí a zaskakuje kaskadér.

R: Až si jednou vzpomenem', zase něco vyvedem',
kam se to jen dívám, kam se to jen dívám.
Pohlednice zapraný, výhry předem prohraný,
kam se to jen dívám, kam se to jen dívám....

2. Škrtni, co se nehodí, máš pěkný písmo,
slova uchu lahodí, sázky na vysoký číslo.
Jenže Ty máš na triku snad bufet nebo trafikku, balkony, co pořád spěj',
jinak všechno v pořádku, neprůstřelnou pohádku, uvěřej' Ti, naletěj' . _

R:.....

3. Až si jednou vzpomenem', je škoda známek,
tohle zboží nevedem', zbyl jenom vymydlenej krámek.
V posledním objetí nesmyslný souvětí, hluchý, slepý, ponurý,
nešetrný zákroky, větráky a patoky a všechny časy minulý.

R: Až si jednou vzpomenem', pokrčíme ramenem,
kam se to jen dívám, kam se to jen dívám.
Pohlednice zapraný, výhry předem prohraný,
kam se to jen dívám, kam se to jen dívám.....

TVÝ SMUTNÝ OČI

1. Odzvonili ticho, město chystá se krást,
z podzemní dráhy už jen medvědí past,
porodní tramvaj čeká poslední řez,
císařskej ostrov plave nahoře bez.
2. Patroly nahlásily změny pozic,
malíři opíjí se u kompozic,
velmoci hlásí rozpad kolonií,
Tvý smutný oči nikdy nepromíjí.
3. Něhy se pokácely do plechovek,
holky je kradou z nočních hotelovek,
z dlaní jsem celej večer tahal střepy,
ty prasklý džbány sotva někdo slepí.
4. Na jedno téma školních variací,
smutky ty začínají u legrací,
životy rády choděj' přes mrtvoly,
Tvý smutný oči nikdy nepovolí.
5. Války růží jako války barev,
pochod armád velkejch tučnejch larev,
za Tvými okny planou nepokoje
a je to zvláštní, že už nejsou moje.
6. Děti Tě naučily ententýky,
tak jako čert jsem vylít' z elektriky,
spálenou trávu ještě dlouho bolí,
Tvý smutný oči nikdy nedovolí.
7. Hledám Ti odstín, dva dny nevím, kde je,
svolal jsem komplet všechny čaroděje,
jak vyšli z módy, neví, co se nosí,
Tvý smutný oči nikdo neuprosí.
8. Patroly nahlásily změny pozic,
s malíři opil jsem se u kompozic,
velmoci hlásí rozpad kolonií,
Tvý smutný oči nikdy nepromíjí.....

DOTEKY

1. Snad se mě bojí, ke kouzlům utíká,
mlhu mezi nás položí, když nejde zvednout, nikdo nic neříká,
po svém si to vyložím.
Poslední tramvaj zazvoní, rozvázané na čase získá.
/: Jen jednou si to dovolím, pod okny na Tebe pískám :/
2. To už tak bývá, někdo se nakloní,
kouzla Ti chvíli nejdou, do jiných světů trochu zvědavé
myšlenky jako my vejdou.
Už je pozdě nasednout, rozmazané trochu nás houpá.
/: Jen plachý, chuti medové a mlha pomalu stoupá :/
3. Zkoušej to s kouzly dál, podívej jak jsou malí,
ti nepřející nedojdou až k nám, možná to vzkřísí váš tichý dům,
přes celý dvůr na Tebe zavolám.
Dřív než jim to dopovím, nečekané, vždyť mně se stýská.
/: Jen jednou si to dovolím, pod okny na Tebe pískám :/

H + T: František Stralczynský

RITUÁL

1. Tak si boty zout
a tátův protektorát plášť
zapomenout jako klobouk ve křoví,
přes chodbu si voní vepřový,
bytem vedou dráty trolejí,
noční expres vyjel z kolejí.

2. Je to rituál
polévek a každodenních ztrát,
malou domů, zvonkohra u dveří,
čeká na něj potmě s večerí,
nebe, peklo, oheň, plamen, žár,
rozečtenej detektivní škvár.

R: Za vlnou vlna se valí,
noční motýl záclonou zachichotá,
křídla má bledý a polámaný
tou hlučnou samotou.

3. Projdou Václavák,
v peněžence lístky do kina
zapomenout jako klobouk ve křoví,
na zmrzlinu loví kovový,
/: sladkej život z pátý řady Svět :/

4. Hladí její tvář,
slovy si pohazují o chodník,
malou domů Třešňovou ulicí,
v oknech zase šetřej' municí,
suchý klapot zastavil jak čas,
já je vidím, vidím vlastně nás.

R:.....

H + T: František Stralczynský

JINOTAJE

1. Maturant židli kácí,
právě objevil svět a hned se v něm ztrácí,
barmance ke svátku přál,
takže v Lucerně nám skončil další dětskej karneval,
to chlápci pod penzí parket smetou,
ty cítíš Fernet a já pudr s operetou.
2. Noc na nás zuby cení,
žádnou z těch rekvizit nevymění,
kavárny vyplakaný,
ulice nečasem rozfoukaný,
nad Tebou otazník sebe znaje,
na krk Ti dýchám teplo a jinotaje.
3. Dýchám, tak co Ti schází,
jsou jiný, z kterejch nic nevychází,
řekni, kdo neumí lhát,
když nechceš mluvit, zkus vyčarovat
lásku, co nejde brát odevzdaně,
mít v hlavě karneval a přitom suchý dlaně.
4. Hada sis na prsou hřál, šly o Tobě pomluvy zlý,
už jim odbíjí a já znám podoby Tvý,
tu, co se brání pro jedno a to samý,
/: že už máš dlouze korále rozsypaný :/
5. Já budu rub na Tvou líc, teď fouknu do hrsti peří,
jen se podívej, hladinu to nerozčeří,
volným pádem lidi se pěkný stanou,
/: když mě líbáš, mám hlavu pomotanou :/

H: Tomáš Poláček

T: František Stralczynský

TEN PÁN

1. Nikdo mi tři přání nesplní, v říši velkejch pokladů,
kde se i hloupej Honza bál, je to bída, někdo ji hlídá.
Před princeznou černokněžník stál, kapsy plný dukátů
a od nich ruce studený, stejně jak slída barvy střídá, a nemluví.

R: Ten pán, co Tě ted' snídá, má starožitný trávení.
Slavík v krku mu zpívá a v břiše tlačí kamení.
Máš si s ním hrát na doktorát, a pak něco chtít.

2. Mít tak verše v kůži vázaný a ten proutek kouzelněj,
co prach ve zlato promění, je to bída, jak si ji hlídá.
Chybí mi ten cit pro umění, ty věty volně vázaný,
a vypsanej je možná víc než křída, chybí mu křídla,
to mi nevymluví.

R: Já jedu flám s podivnou chutí, hlavu chci mít vypranou.
Vyžilej pán zase Tě nutí kousat a být bezbrannou.
Máš si s ním.....

3. Víím, jednou se nedoplatí, kdo může, drobky sbírá.
A hlad je zlý, léta ho zakulatí a chudák neumírá.
Já mám dobrej plán, začnu chtít, budu pán,
/ co s tím / 2x

H: Tomáš Poláček

T: František Stralczynský

PONREPO

1. Unavené odpoledne střechy kropí,
filmový týdeník si vzal pro jistotu dovolenou.
Vyžilí donchuaní oči klopí,
s povadlou růží za svým cílem lezou po kolenou.
Uvaděčka do rukávu odevzdaně / zívá /,
a pak se zastydí.
To si, paní, nesmíte tak brát.
oni ho nezabijí, ona se umí krásně smát.

R: A čas se pro ně zastaví,
až to bolí, jak mu všechno dá.
Nevidí, neslyší,
ani já nevidím.....

2. Podnám voní svařeným vínem,
podzim mi závidí, že si o něj budu ruce hřát.
Hádám se vytrvale s vlastním stínem,
copak to nevidí, zítra se může zase hrát,
šťastné konce byly, jsou a / budou /,
nikdo to nezmění.
Můžeš být klidný, světe lží.
Zbývá jen požehnání, ať mu to dlouho vydrží.

R: To se to krásně usíná, / usíná /,
tak jako on se všemu postavím.
Další film začíná,
konec vám nepovím....

R: A čas se pro ně zastaví, / zastaví /,
i když to bolí, jak mu všechno dá.
Nevidí, neslyší,
ani já nevidím a neslyším...

H: Tomáš Poláček

T: František Stralczynský

PRŮVAN

1. Jsi vlna větru, co nadělá spoušť,
vysuší pole a změní ho v poušť.
Mazlavý písek a vetřelec prach,
co ústa slepí, pak není chuť k jídlu,
mě budí jak strach.

2. To věčné, co s Tebou se už hromadí,
ta hromada listí Tě nenahradí.
Děravý spánek, sny okoralý
a Tvoje pohledy – sprostý a bludný a dokonalý.

3. Jsem zapadlá mince až do podlaží,
propast a nikdo se neodváží.
Končí tu dráty, dům bez spojení,
malátnost, tichý dech, východy z nouze bez opojení.

4. Korálky, pentle, co já s tím,
těm kradeným chvílím už nerozumím.
V koberci mám cesty vyšlapaný,
Tvé možnosti scénáře jsou z knihy přání už vyškrtaný.

5. Ze střepů slunce si skládám tu tvář,
chtěl si být soudce, já budu ten žhář.
Kolik je v sázce tak řekni si sám,
/ nechávám za sebou průvan a klapky a zbořenej chrám. / 2x

ZÁZRAKY

1. Z dlouhých poutí není návratů,
když se cesty kroutí, nutno obrátů.
Obrátíš se dvakrát, potřetí,
slova se Ti pletou jako u dětí,
co stavěj' zámky z písku a nemaj' zatím tušení.
2. Tvoje lásky stěnou prochází,
hned jak další pozdraví, ta stará odchází.
V dlouhých řadách podoba i tvář,
jak se listy mění, trháš kalendář.
A na zrcadlo šátek barevnej, co už nikdo nenosí.
3. Jako stromy zvedáš do mraků
ruce, který hledaj' náznak zázraků.
Ruce, který mohly někdy hrát,
ale který studěj', studěj' napořád.
A dovedly by rozplakat i vítr a bezvětří rozesmát.

R: Jednou zažít velkej nával
za zvuků bubnů šílení,
synkopickej tep a kravál,
křížovatek míjení.
Mrknout za oponu ráje,
projít peklem loučení,
někde v horách jako Gándhí
najít ponaučení.....

R:.....(mužský dvojhlas)

R:.....(všichni)_____

H: Tomáš Poláček

T: František Stralczynský